

“Den älskade” av Lisa Langseth

Jag jobbade med en iransk tjej och vi brukade smyga oss in på chefens kontor på lunchen och ringa dom där numrena och ibland så hände det att vi vann, typ en CD eller nån biljett till nån konsert. Ja, det var i alla fall så jag hamnade på Operan. Jag vann en biljett på radio!

Egentligen är det inte komiskt, egentligen är det sorgligt, att ingen jävel hade förklarat saker och ting för mig, ingen hade sagt hur det egentligen var. En sak ska ni veta. Intellect är ingenting man föds med, det skaffar man sig, och om ingen jävel har berättat om dom stora tankarna så tänker man dom inte.

Man kunde vinna lite olika konserter och tredje pris var två biljetter till Operan. Ja, det låter lite knäppt men så var det i alla fall. Så vi gick dit. Jag och Mattias. På premiär. På Operan.

Jag visste fan inte ens var det låg, jag fick slå upp det den i jävla telefonkatalogen. Fan, vi måste ha sett så jävla sjuka ut när vi satt där. Herregud, vi fatta ingenting överhuvudtaget.

Vissa människor har mer mellan pannbenen, dom fattar när dom inte fattar. Mattias gjorde inte det, eller så brydde han sig inte. Han var liksom så bekväm. Det här är potatismos, är potatismos, är potatismos och det är typ gott. Inget mer med det. Som en neandertalare.

Men för mig var det första gången jag fattade. Jag fattade liksom att jag inte hade nån koll, ingen koll i hela världen, inte på deras värld, inte koll på någonting. Inte koll på ett jävla skit.

Jag är inte som Mattias. Jag hajar saker, det gör jag, jag hajar grejer. Jag ser vad jag får på tallriken och jag ser att dom som sitter därborta äter något annat.